

Arrest

nr. 83 654 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NOORBEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 18 juni 2010 een asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam op 9 november 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen die beslissing diende verzoekster op 9 december 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De Raad weigerde op 17 februari 2012 bij arrest nr. 75.353 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster kreeg op 1 maart 2012 het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten B.S. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17 februari 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Verzoekster voert één middel aan dat gesteund is op:

- de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,*
- de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat inhoudt dat een administratie een volledig en ernstig onderzoek moet voeren. het rechtsbeginsel van de fairplay dat inhoudt dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn bemerkingen te geven met Netrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen en het redelijkheidsbeginsel dat inhoudt dat de beslissing van de overheid niet kennelijk onredelijk mag zijn;*
- een manifeste beoordelingsfout.*

Bespreking

Eerste onderdeel.

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze waarom verzoekster hoogdringend het land moet verlaten en dient terug te keren naar Afghanistan.

Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor verzoekster dient de motivering consistent en volledig te zijn. Een loutere standaardformulering beantwoordt hier hoegenaamd niet aan. In voorliggende zaak kan de motivering van de beslissing, gelet op het gegeven dat deze beslissing verzoeker niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven, niet als afdoend beschouwd worden

De formele motiveringsplicht is dus geschonden.

Tweede onderdeel.

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op z'n korte termijn het land uitzet Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald — of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt. De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoekster.

De staatssecretaris heeft namelijk geen rekening gehouden met het beleid van het CGVS inzake Afghaanse asielaanvragen.

Verzoekster woonde namelijk in Baghlan. Deze regio werd door het CGVS opgenomen op de lijst van regio's waarvoor subsidiaire bescherming kan worden toegekend. (stuk 3)

De algemene situatie is dus volgens het CGVS bedreigend voor de ganse bevolking van deze regio. Er dient dan ook te worden aangenomen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en zij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Bovendien kan men niet redelijk verwachten dat verzoekster vrijwillig zou terugkeren naar een regio waar zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, staat de regio Baghlan op de lijst van het CGVS en dient dus te worden aangenomen dat zij bij terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

In deze omstandigheden dient het bevel om het grondgebied te verlaten te worden ingetrokken."

2.2. Waar verzoekster stelt dat ze afkomstig is van Baghlan, wijst de Raad op de beslissing van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen van 9 november 2011:

"U verwijst in het algemeen naar de onveilige situatie in de regio waar u woonde. Maar inzake de status van subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4, par. 2, c kan u deze niet worden toegekend. Immers, u maakt onvoldoende aannemelijk afkomstig te zijn van Baghlan of daar te hebben verbleven tot na uw huwelijk. U geeft ook geen correct zicht geboden op de plaats waar uw huwelijk heeft plaatsgevonden."

De Raad bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen en weigerde tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet genomen werd zonder een voorafgaandelijk onderzoek naar het al dan niet bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM, bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15, b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NAV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T.Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"; IJRL 2009, 297-307).

De bestreden beslissing bevat het determinerende motief op grond waarvan ze werd genomen. Zij wijst duidelijk op de toepasselijke rechtsgrond, zijnde artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en op het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekster betwist dit niet. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet

concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002; RvS nr. 105.262 van 28 maart 2002; RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002; RvS nr. 120.961 van 25 juni 2003; RvS nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC